

“Κήρυγμα της Κυριακής της Τυρινής”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Πρωτοπ. π. Αθανασίου Μηνά

«Τό στάδιο ἥνοιεται, τῆς θεοσδότου ἐγκρατείας· φαιδρῶς ὑπαντήσωμεν, οἱ χρῆζοντες ἐλέους· διψᾷ γάρ ὁ Εὐσπλαχνος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ τοῦ δοῦναι συγγνώμην, ἐπεκτείνεται, τοῖς αὐτόν ἐκζητοῦσι προθύμως, καὶ πόθῳ δουλεύουσι».

Τό στάδιο τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, σεβαστή γερόντισσα, ἀγαπητοί ἀδελφοί. Ἄς ὀπλιστοῦμε μέ τά ὅπλα τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, μέ τὴν περικεφαλαία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τά ρήματα τοῦ Εὐαγγελίου, τά λόγια τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.

Ὁ Χριστός μέ γλυκύτητα καὶ ἡπιότητα, μέ θεϊκή εὐγένεια, τρέχει νά συναντήσῃ τόν κάθε ἕνα ἀπό ἐμᾶς, διψώντας τὴ σωτηρία μας.

Ἡ εὐαγγελική περικοπή σήμερα, δεικνύει τά πνευματικά ὅπλα, οὕτως ὥστε νά πολεμήσουμε τό θηρίο πού ζητάει νά γίνουμε τροφή στό βάρβαρο καί βορβορῶδες τραπέζι του, τόν Σατανᾶ. Ἔτσι καλούμαστε νά ἀποφύγουμε τὴν πτώση καί τό ἥθος τῶν πρωτοπλάστων πού ὑπέπεσαν τότε στόν Παράδεισο. Ἄς μὴ σηκώσουμε τὴ βαριά πέτρα μέ τό χέρι τῆς ἀμετανοησίας καί βλάσφημα τὴν πετάξουμε στόν δημιουργό καί πλάστη μας ρίχνοντας σκληρόκαρδα στό Θεό, τὴν εὐθύνη τῆς δικῆς μας παρακοῆς.

Θά μπορούσε νά εἶχε τελειώσει ἐκεῖ, τό δειλινό ἐκεῖνο, ἡ τραγική καί φρικτὴ ἐκείνη

κατάσταση, όταν ξαφνικά τό παλάτι, τό ἀρχοντικό γκρεμίστηκε καί τά λουλούδια μαράθηκαν καί ἡ δημιουργία ταραχθηκε καί τά ζῶα ἀγρίεψαν ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς.

Ἀρκοῦσε μιά ταπεινή συγγνώμη: « Ναί Κύριε, κρύφθηκα, ὅταν ἄκουσα τά βήματά Σου καί τρέμω γιατί φοβᾶμαι, ἐπειδή παρήκουσα. Συγχώρα με Κύριε, ἔπεσα. Δῶσε μου τό πανάχραντο χέρι Σου καί σήκωσέ με. Μή μ' ἀφήσεις πεσμένον καί ἀπελπισμένον. Ἔπεσα Κύριε, ὡς ἄνθρωπος. Ἐλέησόν με τόν παραπесόντα ὡς Θεός καί Πλάστης ».

Τόσο ἀπλά καί γρήγορα, θά τελείωνε ἡ περιπέτεια ἐκείνη τῆς ἀπειθείας. Ἐν τούτοις δέν ἔγινε ἔτσι, καθῶς ὅλοι γνωρίζουμε. Ἡ σκληροκαρδία καί ἀμετανοησία τῶν πρωτοπλάστων, πότισε τό ἀνθρώπινο γένος μέ τό δηλητήριο τοῦ θανάτου, τῆς κολάσεως, τοῦ διαβόλου, τοῦ ἄρχοντα τοῦ ψεύδους καί ἀνθρωποκτόνου.

Γι' αὐτό σήμερα ἡ ἀγία μας ἐκκλησία, προσκαλεῖ ὅλους στό στάδιο τῶν ἀγωνισμάτων. Ὁ Θεάνθρωπος ἀδελφός μας, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ παντοδύναμος Κύριος καί Θεός μας, χαρίζει δωρεάν σέ ὅλους τήν δυνατότητα ἀνάκαμψης. Δίδει μιά δεύτερη εὐκαιρία καί μέ τήν παντοδύναμη παρουσία Του στήν ἀγία ὀρθόδοξη ἐκκλησία, ἀγιαζόμενοι μέ τά ἄχραντα μυστήρια μᾶς στηρίζει ὥστε νά νικήσουμε κατά κράτος τόν αὐθάδη, σκοτεινό καί ὕπουλο ἐχθρό μας καί νά ἐπανέλθουμε ἔτσι στήν πρώτη μας κατοικία, στό ὁμορφο παλάτι, στόν εὐώδη κῆπο, πού τό τσουνάμι τῆς παρακοῆς, ἀμαύρωσε καί μισογκρέμισε.

Τά πνευματικά ὅπλα πού δίδονται καί ἀκούσαμε σήμερα στό Εὐαγγέλιο εἶναι τά ἑξῆς: Α) Ἀνεξικακία Β) Ταπείνωση Γ) Ἐλεημοσύνη.

Μ' αὐτά τά φοβερά ἐργαλεῖα ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ, ἐπιτυγχάνεται ἡ θεανθρώπινη ἐνότητα· ἐπιπλέον ἔχουμε ζωντανή καί ἀθάνατη τή συναίσθηση ὅτι μεταβαίνουμε ἐκ τοῦ θανάτου πρός τήν ζωήν. Αὐτήν τήν δυνατότητα παρέχει, σέ ὅσους θελήσουν, ἡ Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, δηλαδή τό στάδιο πού ἀνοίγει αὐριο καί τελειώνει τό Μεγάλο Σάββατο τό βράδυ, πρίν τήν Ἀνάσταση. Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ ὁδηγός μας. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ ὁ δρόμος μας. Ἡ ἀγία καί ὀρθόδοξη ἐκκλησία, ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας μας. Τά ἄχραντα μυστήρια ὁ ἀγιασμός μας.

Ἐν τούτοις, ποτέ μόνοι, ἀλλά σύν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις καί τοῖς Ἀγγέλοις στήν πορεία μας. Συντεταγμένα ὡς σῶμα Χριστοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι. Ἡ ἀγία μας ὀρθόδοξη ἐκκλησία διαφυλάττει στούς αἰῶνας τό πολυτιμότερο ἀγαθό της, τοῦτ' ἔστιν, τό Ἄμωμο πρόσωπο τοῦ Ἀσπίλου Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Μεσσίου. Ὄνομάζοντας τήν ἐκκλησία Σῶμα Χριστοῦ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος συνδέει τό εἶναι της μέ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί καταδεικνύει ὅτι τό

ζῶν καὶ ἀναλλοίωτο θεμέλιο τῆς ἐκκλησίας ἔγκειται ἀκριβῶς στό ὅτι: « ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν».

Ἐδῶ βρίσκει τὴν ἀπόλυτη ἐρμηνεία τοῦ λόγος τοῦ Θεοῦ πού ἀπευθύνει στὸν ὄφι: « Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σοῦ καὶ ἀνά μέσον τῆς γυναικός καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σοῦ τηρήσει κεφαλὴ, καὶ σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν». Δηλαδή τό πρωτευαγγέλιο.

Παραμένουμε τό λοιπόν, σεβαστὴ μου γερόντισσα, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἐνωμένοι στὴν ἐνότητα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ στὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ζωντανὰ μέλη τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ κάθε ἐπίσκοπος, ὁ κάθε ἱερέας πού τελεῖ τώρα τὴν θεία Λειτουργία, ὄχι μόνον ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια λόγια πού κάποτε ἀνέπεμπε ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου ὁ Μέγας Βασίλειος ἢ ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀλλὰ συλλειτουργεῖ μέ αὐτούς στό πλαίσιο μιᾶς πραγματικῆς κοινωνίας, μέ ὁρατῆς, πολλάκις, παρουσίας ἀγγέλων.

Σέ κάθε λατρευτικὴ ἀκολουθία ἀοράτως ἐνίοτε καὶ ὁρατῶς παρίσταται ὅλη ἡ ἐκκλησία, ὡς ἓνα πραγματικὸ ποίμνιο ἀναμέλποντας ὁλόψυχα, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, εὐχές καὶ Εὐχαριστία, στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καὶ στὸν γλυκύτατο καὶ ἱλαρό πατέρα Του. Στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία τό παρελθόν εἶναι πάντοτε σύγχρονο. Τό παρόν στὴν ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ζωντανό μέ τό παρελθόν, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι: «Χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» . Σ' αὐτόν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, ὁ πιστός ἄνθρωπος δέν εἶναι ποτέ μόνος. Ὅλα τὰ αἰσθήματα, οἱ πράξεις, οἱ σκέψεις, συμβαίνουν σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις. Ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἕως τοὺς τελευταίους ἁγίους καὶ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὑπάρχει ἡ ἐν Χριστῷ ἁγία ἐνότητα.

Ὅταν ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός προσεύχεται, σκέφτεται, αὐτὴ ἡ σκέψη γίνεται μέ φόβο Θεοῦ καὶ προσευχητικὸ ρῖγος ἐκ βάθους καρδίας γιατί γνωρίζει ὅτι σ' αὐτό τό πανηγύρι κατὰ τρόπο μυστικὸ καὶ μυστηριακὸ μετέχει ὅλος ὁ χορός, ἡ σύναξη τῶν ἁγίων, δηλαδή ὅλα τὰ πρόσωπα τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας, ἀνά τοὺς αἰῶνας.

Εἶναι μέ ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ δι' αὐτῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι μέ τὸν ὑπερ- Ἅγιο Κύριο Ἰησοῦ, τὸν Σωτῆρα. Ὅταν ἀναλογίζεται τό πνεῦμα Του, ἥτοι τὴν πορεία πρὸς τό Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασις ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός, λέει στὸν ἑαυτό του: «Τό πνεῦμα μου δέν εἶναι τίποτε ἂν δέν πληρωθεῖ καὶ δέν τελειωθεῖ, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ καὶ ἂν δέν κοινωνεῖ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ». Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω μπορεῖ κάποιος μέ τρόπο νὰ ἀναλογισθεῖ τὴ ζημία ἢ τὴν ἀδικία πού συσσωρεύουν στοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ στοὺς οἰκείους τους, καθὼς καὶ τό κρῖμα στό "λαιμό" τους

καί τήν εὐθύνη ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας, ὅσοι φανερά ἢ κρυφά μέ δόλο ἢ σοφιστεῖες πολεμοῦν τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία καί ἀρνοῦνται τά πανάγια μυστήριά της.

Γινόμενοι ὡς ἀκάθαρτοι καί εἰδωλολάτρεις οἱ τελευταῖοι αὐτοί, δέν θά ἔχουν θέση στήν πόλη, τήν καινή Ἱερουσαλήμ τοῦ Θεοῦ, πού καταβαίνει ἀπ' τόν οὐρανό. Πῶς τό λέει ὁ ἡγαπημένος καί θεόπτης μαθητής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: «Ὅλα καινούργια καί οἱ πιστοί καί ἡ δημιουργία στόν Χριστό» .

Ἐπομένως, ὄχι συμμόρφωση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ στό πνεῦμα τῶν καιρῶν, ἀλλά συμμόρφωση τοῦ πνεύματος τῶν καιρῶν στό πνεῦμα τῆς αἰωνιότητος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεανθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ μοναδική ἀποστολή τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀποστολικῆς καί ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Γιά τοῦτο παραγγέλλει ὁ ἡγαπημένος: «Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτούς ἀπό τῶν εἰδώλων » .

Ποιά ἄραγε εἶναι ἡ αἰσχίστη εἰδωλολατρεία; Ἀπαντοῦν οἱ Ἅγιοι πατέρες:

«Ὅταν κάποιος ἀρνεῖται τό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, τήν θείαν Ἐνανθρώπισιν. Ὅταν στή θέση τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Μεσσία, τοποθετεῖ τόν ἑαυτό του καί τά ἔργα του. Δηλαδή τόν ἄνθρωπο; Ναί. Αὐτός καταντᾷ χειρότερος καί ἀπό τόν Ἐωσφόρο καί ἀπό τόν προδότη Ἰούδα. Ἡ πτῶσις του εἶναι ἔτι μεγαλύτερη γιατί προβάλλει τόν ἄνθρωπο-τόν ἑαυτό του, στή θέση τοῦ Θεοῦ, ἀρνούμενος τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Σωτῆρα ».

Ὁ Θεός ἀδελφοί μου νά μᾶς φυλάει ἀπό τέτοια πτώση, πού εἶναι Ἡ Ἄμαρτία, μέ ἄρθρο καί ἄλφα κεφαλαῖο.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν